

LBRIS

We know
books

AISLING FOWLER

NĂSCUTĂ
DIN FOC

DOISPREZECE ȘI PĂDUREA ÎNGHEȚATĂ

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

Deasupra Lojii Vânătorilor, cerul era sinistru de întunecat și în aer plutea miros de zăpadă. Doisprezece și-a ridicat ochii cenușii ca furtuna spre goana norilor și s-a cuibărit mai bine în blănuri, bătând din picioare ca să-și țină de cald. Sporovăiala colegilor împrăștia aburi împrejur și fata îi privea iritată, străduindu-se să-și stăpânească nerăbdarea.

— Pe legea mea! a strigat instructoroaia Victory, cuprinzând cu privirea tot grupul. Dacă nici să le *ridicați* nu puteți, cum vă imaginați că o să le puteți mânui? Toți cei care nu reușesc să ridice armele deasupra capului să le înapoieze la depozit și să ia ceva mai ușor *chiar acum!*

Câțiva elevi au plecat în grabă și Doisprezece s-a încruntat și mai tare. Dar niciodată nu merita să-ți pierzi cumpătul la orele de antrenament. Dintre toți instructorii, Victory era cel mai probabil să-i pedepsească pe elevi cu străji de noapte sau cu temutele temnițe. În plus, antrenamentul de azi părea interesant, doar de-ar fi început odată: terenul de

antrenament pudrat cu zăpadă era plin de butuci așezați în picioare, care promiteau ceva ieșit din comun.

— Pe tot înghețul! a strigat Victory în timp ce elevii reveneau unul câte unul. Dacă nu vă mișcați mai repede, o să vă înfulece toate fiarele de aici și până-n Pădurea Înghețată.

Peste grupul de elevi s-a așternut o tăcere în care se simțea încordarea.

— Probabil că aceia mai ageri la minte dintre voi au intuit ce faceți azi, a continuat Victory cu o vădită neîncredere în glas. Vă veți antrena pe butuci, în perechi, ca să vă exersați echilibrul și agilitatea. Nu vreau să văd niciun picior pe pământ.

Doisprezece aproape a zâmbit, fremătând de nerăbdare. O aștepta o provocare adevărată.

— Dacă n-ați ajuns să stăpâniți exercițiile de săptămâna trecută, vă va fi greu, a spus Victory, uitându-se cu precădere la câțiva dintre elevii mai mici, care păreau deosebit de încordați. Acum faceți perechi și începeți secvența de atacuri exersată ieri. Nu uitați: vigilență constantă!

Ca de obicei, toți s-au grăbit să se îndepărteze de Doisprezece și să formeze perechi între ei. Fata a dat ochii peste cap. Dacă le era frică să se antreneze cu ea, era problema lor, nu a ei. În schimb, și-a plimbat privirea peste clădirile cunoscute dimprejur. Bucătăria, sala de mese, grajdul, depozitul de

arme și casa de odihnă înconjurau terenul octogonal de antrenament pe care se afla. Toate erau construcții solide, care rezistaseră intemperiilor secole întregi, dar erau eclipsate de zidurile de apărare care se înălțau peste ele. Până și clădirea de consiliu, de departe cea mai impunătoare dintre ele, cu ale sale coloane frumos sculptate, arăta ca o simplă jucărie sub zidurile acelea. Sus de tot, deasupra lui Doisprezece, cele două poduri cerești se întindeau în arcuri elegante, împărțind octogonul de cer în sferturi și îngăduind Vânătorilor să vadă la o distanță de kilometri întregi.

— Doisprezece, iar n-ai partener? a întrebat Victory încruntată.

S-au auzit câteva chicote. Instructoarea a mijit ochii și s-a apropiat de fată, coborând vocea.

— Exersarea pe cont propriu e de folos numai până la un punct. Trebuie să-ți încerci puterile împotriva unui partener priceput.

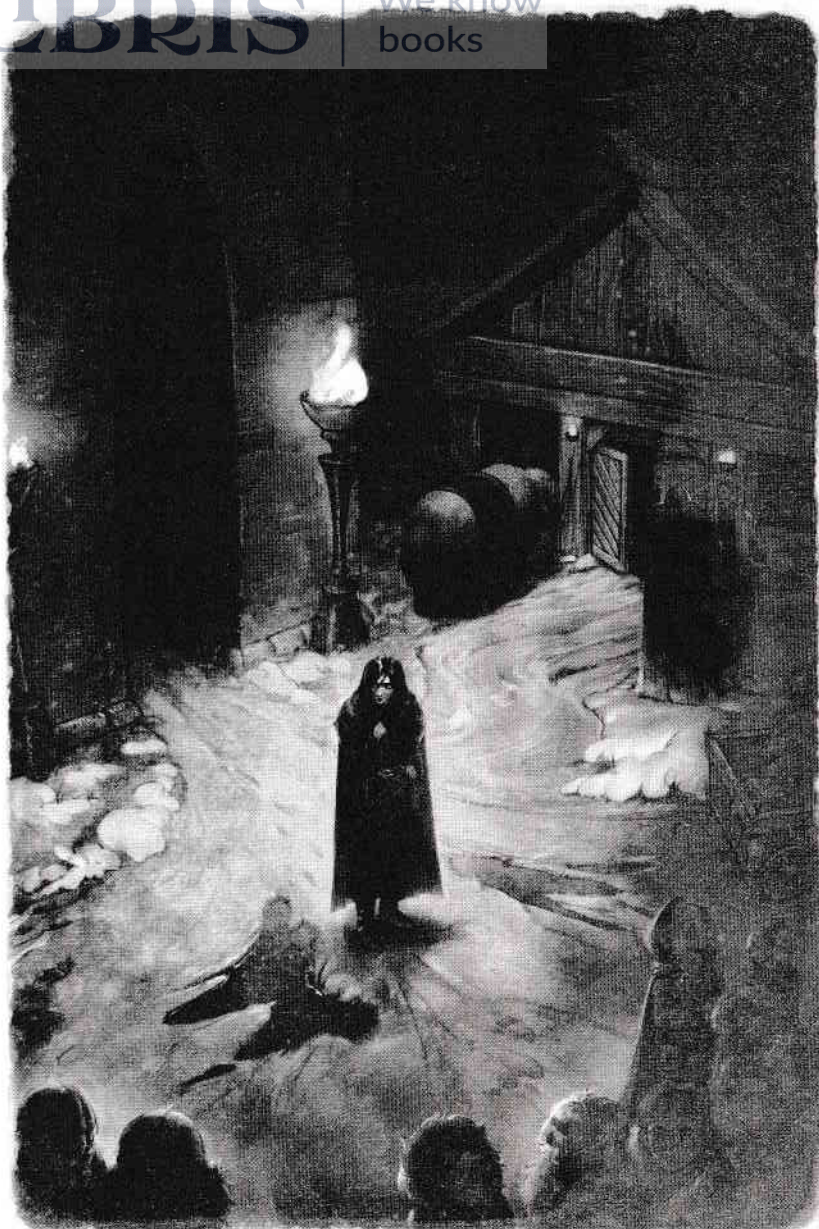
Ochii ei albaștri au străpuns chipul lui Doisprezece, pătrunzători și nerăbdători.

Fata n-a apucat să răspundă, pentru că cineva a apucat-o de braț.

— E-e-exersezi eu cu tine, s-a oferit Șapte, evitând cu grijă privirea instructoarei.

Victory a spus totul printr-un oftat și s-a îndepărtat.

— Ciudații se adună laolaltă, a mormăit cineva.

Lui Doisprezece i s-au aprins obrazii și s-a răsu-
cit pe călcâie ca să-l înfrunte pe cel care vorbise, dar
acesta deja se pierduse în forfota mulțimii.

Fata roșcovană și cu fața palidă de lângă ea a
afișat un zâmbet luminos și Doisprezece a oftat iri-
tată. Decât să se antreneze cu Șapte, mai bine ar fi
exersat cu un manechin din paie. Puterea ei de con-
centrare era mai mică decât a vrăpiilor și îndemâ-
narea cu care mânuia orice armă era în cel mai bun
caz îndoielnică. Pe deasupra, deși probabil că avea
în jur de 13 ani, la fel ca Doisprezece, după trup
părea mult mai mică. Doisprezece se simțea uriașă
pe lângă ea. Din cauza asta nu se potriveau deloc și
totuși li se întâmpla des să formeze pereche. Toți
ceilalți le evitau: Șapte era ciudată, Doisprezece era
înfricoșătoare.

Majoritatea butucilor erau deja ocupați, așa că
fetele și-au croit drum pe terenul de antrenament
până la un loc mai puțin aglomerat.

— U-u-unde-i Widge? a întrebat Șapte din mers.
Nu l-am văzut azi.

Widge era veverița lui Doisprezece, dar Șapte era
cea care îl găsisese căzut din vizuină, când era pui. În
loc să-l țină pentru ea, i-l dăduse lui Doisprezece,
gest pe care aceasta nu-l înțelegea nici acum.

— Nu știu sigur, a răspuns, ridicând din umeri.
Știi că vine și pleacă oricând are chef.

Apoi și-a mușcat limba, ca să nu spună mai
mult.

Șapte a încuviințat din cap și și-a scos cu stângăcie sabia din teacă. Doisprezece a întins brațele pe spate, spre umeri, apucând mânerul celor două topoare. Cu ele în mână a căpătat un plus de încredere și a sărit sprintenă pe butucul cel mai apropiat.

— Începem? a întrebat.

Șapte a pufnit veselă, sărind de probă între butuci.

— Nu sunt prea stabile, așa-i?

— Asta-i și ideea, s-a răstit Doisprezece, fără să se mai poată stăpâni. Putem să începem?

Pe terenul de antrenament răsunau chiote vesele, țipete surprinse și ciocnete de oțel, dar Doisprezece n-a trebuit decât să agite un topor în direcția lui Șapte pentru ca aceasta să-și scape arma sau să cadă de pe butuci. În cele din urmă, Șapte s-a așezat și a privit-o pe Doisprezece exersând de una singură.

Răsucire, atac, ferire, parare, fandare, pas lateral. Doisprezece a executat mișcărilor uzuale din ce în ce mai repede, până când topoarele au ajuns să zboare în dăre tulburi și scânteietoare. Se înfierbântase cumplit sub blănuri, dar nu a întrerupt ritmul, bucurându-se de provocarea de a-și ține echilibrul pe butucii instabili.

— P-păzea! a țipat Șapte deodată.

Au urmat îndată un icnet și o bufnitură.

Doisprezece s-a întors pe loc și a văzut un băiat

înalt, cu păr negru, care zăcea întins pe pământ. Cu fața roșie de furie, a scuipat zăpadă murdară. Era Cinci – dintre toți cei de la Lojă, el îi era cel mai puțin simpatic, în ciuda competiției strânse.

— Se a-a-apropia pe furiș, a spus Șapte privind cu un chip palid și sfidător.

Cinci s-a ridicat, înălțându-se mult deasupra ei.

— Ne antrenăm pentru luptă, proasto, a spus el. *E clar* că trebuie să ne luptăm.

Apoi s-a uitat cu subînțeles la postura ei stângace și la modul greșit în care ținea sabia.

— Cel puțin asta fac cei care se pricep.

— Adică cei ca tine? a pufnit Doisprezece.

— Cu toții știm că sunt cel mai priceput cu sabia, a spus Cinci, ridicând din umeri. Mi-am zis să te ajut, Doisprezece. Știi tu, să-ți testezi reflexele. În fond, creaturile întunecate din sălbăticie n-o să-și anunțe sosirea.

— Nu încercai s-o ajuți, a spus Șapte, cu vocea mai pițigăiată decât de obicei. Voiai s-o r-r-rănești. Am văzut pe fața ta.

— Chiar așa? a spus Cinci, dând ochii peste cap. Cumva ai privit și-n capul meu? Ai văzut exact ce gândeam? Nici nu știam că avem așa un *t-t-talent* printre noi.

Elevii din apropiere s-au apropiat încet, chicotind și pufnind pe nas, iar Șapte s-a strâmbat de durere. Pe neașteptate, un zvâcnit surd de mânie

a străfulgerat-o pe Doisprezece. A coborât de pe butuc, strângând topoarele în mâini.

— Că tot vorbești despre talente, a zis ea, încercând să păstreze un ton egal, tu știi să mai faci și altceva decât să te porți urât?

Cinci a mijit ochii, dar fata a vorbit mai departe.

— Nu ești cel mai bun la sabie și nu ești nici pe departe atât de amuzant pe cât...

Cinci a făcut o jumătate de pas spre ea, moment în care un băiat vânjos, cu păr blond, s-a împulzit prin mulțime, făcându-și loc cu umărul.

— Cred că trebuie să vă calmați amândoi, a spus Șase hotărât, luându-l de braț pe Cinci și trăgându-l într-o parte.

Era prietenul cel mai bun al lui Cinci, mai tăcut și mai puțin nesuferit decât acesta, dar Doisprezece tot i-a aruncat cea mai feroasă privire.

— Eu sunt întotdeauna calmă! a spus ea.

Cuvintele ei au sunat mai zgomotos decât ar fi vrut.

Șase a rânjit la ea amuzat, iar ochii i-au scânteiat:

— Asta e clar.

— Ce se întâmplă aici? a răsunat tăios și aspru vocea lui Victory, care venea cu pași mari spre mulțimea de elevi. Reluați exercițiile chiar acum!

Elevii nu s-ar fi împrăștiat mai repede nici dacă ar fi sărit între ei un lup al iernii.

— Îți mulțumesc, a spus Șapte după ce au plecat Șase și Cinci.

— Pentru ce? a întrebat Doisprezece.

— P-pentru că mi-ai luat apărarea.

Doisprezece s-a abținut să-i dea o replică aspră – Șapte avea chipul plin de căldură și când zâmbea făcea gropițe în obraji. Preț de o clipă, i s-a părut că semăna atât de mult cu... Doisprezece s-a grăbit să-și alunge gândul – niciodată nu era o idee bună să se gândească la viața ei dinaintea Lojii. Și, înainte să apuce să mai facă ceva, și-a simțit buzele arcuindu-se într-un zâmbet, în semn de răspuns.

Și-a ferit fața, uluită de propria reacție, și a sărit înapoi pe butuc.

— Tu ai sărit prima în apărarea mea, i-a spus peste umăr lui Șapte. Oricum, Cinci ar trebui să fie recunoscător. Cred că-i e greu să care pe umeri un orgoliu atât de mare. Dacă am reușit să îl micșorez măcar puțin...

Înainte ca Șapte să poată răspunde, s-a ivit Victory, cu o privire tăioasă.

— De ce stai cu mâinile în sân, Doisprezece? s-a răstit ea. Dă-i drumul.

Instructoarea a stat cu brațele încrucișate și cu ochii mijiiți cât timp Doisprezece și-a executat suita de mișcări cu o fluiditate perfectă, până când o pietricică i-a ricoșat dureros de tâmplă.

— Au! a țipat ea, împleticindu-se pe butuc întâia oară.

Victory a înclinat capul într-o parte cu un aer critic, zornăind în palmă și alte pietricele.